

gældende Lovgivning regnes for en Forbrydelse, ikke fik den tilbørlige Straf derfor. Jeg kunde være tilbøjelig til at mene og vil henstille til Udvalget, hvis der skal nedsættes et saadant, at man fastslaar, at i alle Tilfælde af første Gang begaaet Forbrydelse er det Dommerens Pligt at idømme en betinget Straf, altsaa lade Manden slippe uden Straf. Jeg ser ikke, der kunde være noget til Hinder derfor. Særlig da der i Lovforslaget er fastsat en Begrænsning for Forbrydelsens Størrelse, saa at Forbrydelser, der medføre Tugthusstraf eller Forbedringshus, ikke gaa ind under Loven, kan jeg ikke se, at der vilde være nogen Fare derved.

Jeg er noget i Tvivl om de Regler, hvorefter Dommeren skal gaa frem, netop ere de rigtige. Der nævnes egen Tilstaaelse, vedkommendes Villighed til at betale Erstatning og vedkommendes Udførelse deraf. Det sidstes Rigtighed er jeg noget i Tvivl om, thi det kunde komme til at gaa ud over de fattige, saa at den, der var i Stand til at udrede Erstatning, vilde blive bedre stillet end den, der ikke var i Stand dertil, skønt han maaske ikke selv var Skyld deri, idet han kunde være saa elendig stillet, at han ikke kunde faa Arbejde og kunde erhverve det, hvormed han skulde betale Erstatningen. Jeg er derfor ikke sikker paa, at Spørgsmaalet om Erstatning netop bør fremhæves som en af de Regler, hvorefter Dommeren skal gaa. Men i det hele og store ere vi fra vor Side Forslagsstillerne taknemmelige for, at de have rejst dette Spørgsmaal.

Det er selvfølgelig gaaet mig, som det ogsaa gik den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at jeg kom til at tænke paa den Dagsorden, som her i Tinget vedtoges for 3½ Aar siden, og som netop de samme Forslagsstillere toge Initiativet til. Denne Dagsorden, erindrer man, gik ud paa at opfordre Regeringen til at fremsætte Forslag om tre Ting: Ophævelse af Strafbarhed for Børn, betingede Straffedomme for unge Mennesker og Støtte til Opdragelse af vanartede Børn. Jeg skal nu sige for mit Vedkommende — og jeg tror ogsaa, jeg kan tale i mine Partifællers Navn og rimeligvis i mange andres — at for mig er Hovedsagen paa dette Omraade Børneopdragelsen, om vi kunde komme bort fra det at straffe Børn og i Stedet for opdrage dem. Jeg forstaar meget godt, at Forslagsstillerne ikke have taget enten deres gamle Forslag til Dagsorden op eller deres Lovforslag, der vist kom Aaret efter. Det forstaar jeg efter de Udtalelser, der

i Efteraaaret ved Finanslovens første Behandling bleve fremsatte af den højtærede Justitsminister; Udtalelser, vi alle vare særdeles glade over. Den højtærede Justitsminister lovede, at han, saa hurtigt det paa nogen Maade var muligt, vilde fremsætte Lovforslag, der gennemførte det, som var Øjemedet for den Kommission, der afgav Betænkning i Begyndelsen af Aaret 1895. Han lovede endvidere, at han vilde tage Spørgsmaalet om Straffelovens Revision op til Behandling. Jeg forstaar meget godt, at Forslagsstillerne ikke have rørt derved. Jeg bebrejder ikke heller den ærede Justitsminister, at vi ikke have set Lovforslaget i den Retning. Jeg forstaar meget vel, at han har været overordentlig optaget og haft overordentlig meget mellem Hænderne i den sidste Rigsdagssamling, man kan ikke forlange, at alting skal komme paa en Gang. Men alligevel vil jeg gerne ved denne Lejlighed sige, at trods alle disse Undskyldninger for, at Sagen ikke er rejst, er det dog lige trist, at der nu er gaaet 7 Aar, siden Kommissionen om Børneopdragelsessagen afgav Betænkning, uden at Lovgivningsmagten har gjort det mindste til Gennemførelse af en ny Ordning paa dette Omraade. Det bliver ved at være en lige trist Kendsgerning. Under det forrige Ministerium blev dog for saa vidt Spørgsmaalet rejst, som der blev forelagt et Lovforslag derom i Landstinget, et Lovforslag, der ganske vist var langt fra at være fyldestgørende. Systemskiftet har maattet medføre en Udsættelse af denne Sag, der var saa mange andre Sager, der skulde tages op, og Ministeren kan ikke overkomme alt. Men det er lige beklageligt, at der er gaaet 7 Aar siden da. Og det er Kernepunktet paa hele dette Omraade. Naar det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) fremdrog det meget interessante Eksempel fra Basel — tror jeg, det var —, at de betingede Straffedomme ikke have haft stor Betydning over for Børn og ganske unge Mennesker, forstaar jeg det meget vel. Det er jo slet ikke derom, det drejer sig for Børns Vedkommende. Det er ikke paa dette Omraade, at Spørgsmaalet er brændende, thi de skulle hverken straffes absolut eller betinget. Børn skulle overhovedet ikke straffes, de skulle opdrages. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Kalundborg i, at Spørgsmaalet om betingede Straffedomme har væsentlig Betydning for de voksne, maaske endda mere for de noget ældre end for de yngre.